మనసంతా
మనిధ్ధరమే

పి. ఎస్. నారాయణ

మనసంతా మనిద్దరమే

హైదరాబాద్ వెళ్ళే గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ వాల్టేర్ స్టేషన్‌లో మొదటి నంబరు ప్లాట్‌ఫాం మీదకు వచ్చి ఆగింది ఇరవై ఐదు నిముషాల ముందుగా. అప్పుడు సరిగ్గా సాయంత్రం అయిదు గంటలయింది.

జనవరి వెళ్ళిపోబోతున్నా చలి తగ్గలేదు. వాన వస్తుందనేందుకు సూచనగా ఆకాశాన్నంతా నల్లటి మబ్బులు ఆవరించటంతో చీకటి పడుతున్నట్లుగా అంతా మసకమసకగా వున్నది.

అన్ని ప్లాట్‌ఫాంల మీద దీపాలు వెలుగుతున్నయి. వాటి చుట్టూ దోమలూ మూగుతున్నయి. టీవీలో ఏదో సినిమా వస్తున్నది. దాని మధ్యలో ప్రకటనలు. ప్లాట్‌ఫాం మీద పరుగెడుతున్న జనాల గోల. దీనికి తోడు రైళ్ళ రాకపోకల విషయంలో రైల్వేవారి అర్థం అయి కాని మాటలతో ప్రకటనలు.

సరిగ్గా ఆ సమయంలో స్టేషన్‌ముందు అపరంజి ఆటో దిగింది. డ్రైవర్‌కు డబ్బులిచ్చి, వ్యానిటీ భుజానికి తగిలించుకొని ఒక చేత్తో సూట్‌కేసును, మరో చేత్తో రెక్జిన్ బ్యాగ్‌ను పట్టుకొని లోపలకు నడవసాగింది. టిక్కెట్టు పదిహేను రోజుల క్రితమే ఆన్‌లైన్‌లో తీసుకోవటంతో లోయర్ బెర్తే దొరికింది.

ఎనిమిదీ తొమ్మిది మధ్యలో ఇంటినుంచి తెచ్చుకున్న టిఫెన్ తినేసి బెర్త్‌మీద పడుకొని దుప్పటి బిగిస్తే తెల్లవారుతుండగా నాంపల్లిలో దిగేటంతవరకూ ఏ దిగులూ వుండదు. తను సంవత్సరానికి ఒకసారి హైదరాబాద్‌లో వున్న బాబాయ్ దగ్గరకు వెళ్ళి వారం పది రోజులు వుండి రావటం అలవాటే.

ఈసారి వెళ్ళటంలో ఓ ప్రత్యేకత ఉన్నది. బాబాయి కూతురు నిమ్మీ అమెరికానుంచి వస్తున్నది. తన ఈడుదే. మహా అయితే సంవత్సరమో, సంవత్సరంన్నరో తనకంటే పెద్దయివుంటుంది.

బాగా తెలిసిన స్నేహితుడి కొడుకు అవ్వటంతో మంచి సంబంధం అంటూ– ఇప్పుడేం తొందరొచ్చింది నాన్నా, ఇంకా చదువుకుంటాను– అని నిమ్మీ అంటున్నా, బాబాయి ఆ సంబంధం ఎక్కడ తప్పిపోతుందోనన్నట్లుగా దాని పెళ్ళిచేసి అమెరికా పంపించేశాడు సంవత్సరం క్రితం.

నిమ్మీ వచ్చేటప్పటికి తను హైదరాబాద్‌లో వుండాలని, ఎయర్‌పోర్ట్‌కు వెళ్ళి రిసీవ్ చేసుకోవాలనేది అపరంజి ఆలోచన. వాళ్ళిద్దరికీ అంత స్నేహమున్నది. ఆపైన ఇప్పుడు కాలేజీకి శెలవలవ్వటంతో ఈ పదిరోజులూ ఆ అమ్మాయితోనే గడపాలనేది మనస్సులోని మాట. కాలేజీలు తెరిస్తే ఎటూ వీలుపడేది కాదు.

హైదరాబాద్‌లో తనతో విశాఖపట్టణంలో బి.టెక్ చేసిన చాలా మంది స్నేహితురాళ్ళు ఉన్నారు. వాళ్ళని కూడా కలవచ్చు. ఆపైన ఒకరోజంతా చార్మినార్ దగ్గర అందరితో కలిసి షాపింగ్ ఉండనే ఉంటుంది. అందుకే ఆ అమ్మాయికి అక్కడకు వెళ్ళటం అంటే బహు సరదా.

ప్లాట్‌ఫాం మీదకు బండివచ్చి వున్నది అన్న ప్రకటన వింటూనే వడివడిగా ముందుకు అడుగులు వేయసాగింది. ఎస్ సెవన్‌లో ఇరవై అయిదో నంబరు బర్త్ మీద చేతిలో బరువు పడేస్తేనేగాని సగం చికాకు తీరదు.

ప్రయాణీకులు చాలామంది రైలు ఎక్కటంతో ప్లాట్‌ఫాం కాస్తంత తెరిపిగా వున్నది. వాళ్ళను పంపటానికి వచ్చినవాళ్ళు కిటికీలదగ్గరా, తలుపుల దగ్గరా జేరి లోపల వాళ్ళతో కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

అపరంజి ఎస్ సెవన్ వెతుక్కుంటూ ముందుకు వచ్చి, అది కనబడగానే తలుపు దగ్గరే నిల్చున్న పాసింజర్లను తప్పుకొని లోపలకు వెళ్ళింది. తన సీటు నాలుగో బేలో వున్నది. అప్పటికే అక్కడ ముగ్గురు కుర్రవాళ్ళు ఎదురెదురుగా కూర్చొని పెద్దగా

నవ్వుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

అపరంజి వాళ్ళను చూస్తునే రాత్రంతా వీళ్ళ గోల భరించాలి కాబోలు అనుకొని కించిత్ తటపటాయిస్తూ కదలకుండా నిలబడిపోయింది. వాళ్ళూ ఎదురుగ్గా వచ్చి నిలుచున్న అపరంజిని నోళ్ళు తెరుచుకొని చూస్తూ ఉండిపోయారు. కళ్ళముందు మెరుపులా మెరుస్తున్న అందమైన ఆ బంగారు బొమ్మను చూస్తూ రెప్పలార్పటం కూడా మరిచిపోయారు.

పచ్చటి పసిమిరంగులో ఐదడుగుల ఆరంగుళాల పొడుగుండి కళకళలాడే ముఖంతో ఎవరినైనా ఇట్టే ఆకట్టుకోగల రూపం ఆమెది. పెద్దపెద్ద కళ్ళు ఆయస్కాంతాలయి ఇతరుల చూపుల్ని తన మీదకు పదేపదే లాక్కుంటయి. అందునా తన చక్కటి ఆకారాన్ని గులాబిరంగు చీరలో నిండుగా చుట్టేసి, పిరుదాలుదాటి క్రిందదాకా వున్న పొడువైన జడలో కనకాంబరాలు తురమటంతో దివినుండి భువికి దిగివచ్చిన రంభలాగానే వున్నది.

“నాది ఇరవై ఐదో నంబరు బెర్తు... విండోసైడ్ సీటు!” అన్నది అక్కడ కూర్చున్న అతడిని ఇక తమరు లేవచ్చు అన్నట్లుగా.

అందానికి తోడు తీయని కంఠం వాళ్ళను మరింతగా ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది.

“యస్ మేడమ్!” ఆమె అంతరంగం అర్థమయినట్లుగా అతడూ చటుక్కున లేచి ఎదురు బర్త్‌మీద స్నేహితుల పక్కగా వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

అపరంజి చేతిలోని సూట్‌కేస్‌ను, బ్యాగ్‌ను సీటుమీద పెట్టి తన సీట్లో కూర్చున్నది.

“మీరెక్కడకు వెళుతున్నారు, మేడమ్!” ఎదురు బెర్త్‌మీద కుర్రాడు ఇకిలిస్తున్నట్లుగా పళ్ళు బయటపెట్టి, ఆమెనే కన్నార్పకుండా చూస్తూ అడిగాడు.

చికాగ్గా చూచింది అతడి వంక నుదురు ముడివేసి. తను ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం చెబితే వెంటనే మరో ప్రశ్న సంధిస్తాడు. దానికి సమాధానం చెబితే ప్రశ్నల వర్షం కురిపించేస్తారు అంతా కలిసి. కోతుల్ని మొదట్లోనే కట్టడి చేయకపోతే వాటి పిచ్చిగోలకు

అంతూపొంతూ వుండదు.

చూస్తే ఆ మొహాలు మొరటు తేలి వున్నయి. అంతగా చదువుకున్న వాళ్ళలా కనబడటంలేదు.

"చూద్దాం... ఇక్కడనుంచి హైదరాబాద్‌కు మధ్యలో చాలా స్టేషన్లు వున్నయిగదా... ఎక్కడ దిగాలనిపిస్తే అక్కడ దిగిపోవటమే!" చాలా తేలిగ్గా నవ్వేస్తూ అన్నది అపరంజి వాళ్ళకు అందీ అందకుండా.

ఆ అమ్మాయి సమాధానానికి ఏం మాట్లాడాలో అర్థంకాలేదు ఆ ముగ్గురికి.

"మేం సికింద్రాబాద్ వెళుతున్నాం మేడమ్!..." అన్నాడు నసుగుతున్నట్లుగా మరొకడు.

అపరంజి చిరునవ్వుతో వాళ్ళవంక చూచింది. వాళ్ళ వాలకం చూస్తే రాత్రికి వాళ్ళు నిద్రపోయేలా లేరు. పిచ్చివాగుడు వాగుతూ, నవ్వులూ కేరింతలతో తననూ నిద్రపోనివ్వకపోవచ్చు. ఏ అర్థరాత్రో సీసాలు బయటకు తీసి వీరంగం వేయకుండా వుంటే అదృష్టమే!

"అంటే అఖరి స్టేషన్ వరకూ ప్రయాణం చేస్తారన్నమాట!" అని కొంటెగా అంటూనే పెట్టెను సీటుక్రింద పెట్టేసి, బ్యాగ్‌లోనుంచి చైన్ తీసి లాక్ చేసింది. 'తనకు వీళ్ళపీడా తెల్లవారేంతవరకూ వదలదు!' అని మనస్సులోనే అనుకుంటూ.

బ్యాగ్‌ను దగ్గరకు తీసుకొని అందులోనుంచి ఇంగ్లీషు మ్యాగజైన్‌ను బయటకు తీసింది ఇక మీతో నాకు మాటలు అనవసరం అన్నట్లుగా. ఇంట్లోనైనా సరే అపరంజి సామాన్యంగా ఖాళీగా కూర్చోదు. చేస్తే ఏదైనా పని, లేదంటే పుస్తకాలు చదవటం... టీవీని, అందులోని సీరియల్స్‌నూ చూడాలనే తపన అంతగా లేదు. ఎప్పుడైనా బాలసుబ్రహమణ్యం ప్రోగ్రాం 'పాడుతా తీయగా' వస్తుంటే పిల్లలు పాడే పాటల్ని సరదాగా వింటుంటుంది.

"అన్నా! ఒకసారి మా బోగీలోకి రావా...!"

చటుక్కున తలెత్తింది అపరంజి ఆ కొత్త కంఠం ఎవరిదా అన్నట్లుగా.

చిన్నపిల్లలా కనబడటానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్లుగా అలంకరణ చేసుకున్న ముప్ఫయికి పైగానే వున్న యువతి. ఆ హెయిర్ స్టయిలూ, ముఖానికి పూసుకున్న పౌడరు కాస్తంత ఎబ్బెట్టుగానే వున్నయి. వాళ్ళకు దగ్గరగా నిలబడి ఏదో రహస్యంలా మరీ ముందుకు వంగి చెబుతున్నది.

"ఏమైంది?"

"ఎవడో వెధవ... ఫ్యామిలీ లేడీస్ అనికూడా చూడకుండా పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడుతున్నాడు... సరోజ ఏడుస్తున్నది!"

"వెంకట్ లేడా?" అన్నాడు లేచి నిలబడుతూ. "పద!"

ఆ ఇద్దరు వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళు వెళుతుండగానే ఇంకోడు కూడా లేచి వాళ్ళ వెనగ్గా వెళ్ళాడు.

"మర్యాదలు మంట కలిసిపోయినయ్ మేడమ్!... ఆడమనిషి కనబడటం ఆలస్యం ప్రతివెధవా సీమటపాకాయల్లా పేలిపోవటమే!" అన్నాడు అసహనంగా ముఖంపెట్టి అక్కడ మిగిలివున్న ఆ ఒక్కడూ.

అతడు కాస్తంత చదువుకున్నవాడిలాగానే వున్నాడు. షర్ట్‌ను టక్ చేశాడు. సన్నఫ్రేము కళ్ళజోడు పెట్టుకున్నాడు. నున్నగా తల దువ్వుకున్నాడు.

అపరంజి అతడి మాటల్ని పట్టించుకోనట్లుగానే పుస్తకంలోకి తల దూర్చేసింది. వాళ్ళను చూస్తుంటేనే చికాగ్గా వున్నది. ఇప్పుడు వచ్చిన ఆ అమ్మాయితో మరింత చికాకు ఏర్పడింది. తెల్లవార్లూ ఎదురు బెర్తులమీద వీళ్ళ గోల భరించాలీ అనుకుంటే మరింత చికాకు వేస్తోంది. ఇక తనపై రెండు బెర్తలకూ ఎవరొస్తారో? ఎలాంటి వాళ్ళు వస్తారో?

చటుక్కున లేచి వడివడిగా బోగీదిగింది. తలుపు పక్కగా అంటించివున్న చార్టులో పేర్లు చూచింది. తన పేరు, తన ఎదురుగ్గా కూర్చున్న ముగ్గురు పేర్లే కాకుండా మరో

ఇద్దరు పేర్లున్నయి. ఒకరు తన వయస్సులోనే వున్న అమ్మాయి 'నివేదిత'. విజయవాడలో ఎక్కుతుంది. తన పైనున్న మిడిల్ బెర్త్ ఆ అమ్మాయిది. మరొకరు ఎనభై ఏళ్ళ 'పరాంకుశం'. ఆయనది అప్పర్ బెర్త్. ఆయన రాజమండ్రిలో ఎక్కుతాడు. క్రింద కూర్చున్న వీళ్ళు గనుక గోలచేస్తుంటే తను పైబెర్త్‌కు వెళ్ళి ఆ ముసలాయన్ని క్రింద పడుకోమంటే సరిపోతుంది!... ముసలాయన గనుక క్రిందపడుకోవటానికి సంతోషపడతాడుగూడా.

రైలు కూతకూస్తూనే బయల్దేరటంతో చేయెత్తి గడియారం వంక చూచుకున్నది... ఐదు గంటల ఇరవై అయిదు నిముషాలు... అంటే బండి సరిగ్గా టైంకే బయల్దేరుతున్నదన్నమాట. హైదరాబాద్‌కు కూడా అనుకున్న సమయానికి జేరితే రెండు గంటలపాటు నిమ్మీ గదిలో పడుకొని దుప్పటి బిగించివేయవచ్చు. తనని ఎవరూ డిస్టర్బ్ చేసే వాళ్ళే ఉండరు.

తరువాత పావుగంటలోనే పక్కబోగీలోకి వెళ్ళిన ఇద్దరూ వచ్చారు ఇకిలించుకుంటూ.

"ఏమైంది?" ఆత్రంగా అడిగాడు అక్కడ కూర్చున్న అతను.

"రెండు పీకాను... వాడు అక్కడనుంచి లేచి వెళ్ళిపోయాడు!"

"గోవిందు లేడా?"

"వాడు ఎస్ నైన్‌కు వెళ్ళినట్లున్నాడు... అక్కడ రాజ్యం ఒక్కతే వున్నది కదా!"

వాళ్ళు ఎంత చిన్నగా మాట్లాడుకుంటున్నా అపరంజి చెవిన పడుతూనే వున్నయి ఆ మాటలు. ఆమెకు ఏమీ అర్థంకావటంలేదు... వీళ్ళూ, ఆ ఆడవాళ్ళు మూకమ్మడిగా ఎందుకు హైదరాబాద్ వెళుతున్నదీ... ఏ స్నేహితుల పెళ్ళికో వెళుతున్నారనుకున్నా వాళ్ళ వాలకం అలాలేదు. ఇందాక వచ్చిన అమ్మాయి వేషం చూస్తే బజారు మనిషిలా కనబడుతున్నది.

పాంట్రీకారు కుర్రాడు టీ తెస్తే తాగింది. తన బెర్త్‌మీద ఎక్కాల్సిన ఇద్దరూ

ఇప్పుడప్పుడే రారు గనుక ఎయిర్ పిల్లో తీసి గాలి ఊది తలక్రింద పెట్టుకొని పడుకున్నది. అటూ ఇటూ తిరుగుతున్న పాసింజర్లు. ఎదురుగ్గా కూర్చున్న కుర్రాళ్ళ వెకిలి నవ్వులు. పాంట్రీకారు కుర్రాళ్ళ అరుపులు. మధ్యలో పిచ్చిపిచ్చి పాటలతో అడుక్కుండే వాళ్ళ గోల. లాభంలేదు అనుకుంటూ దుప్పటి బిగించేసింది. ఓ రెండు గంటలు పడుకొని లేచి టిఫెన్ తిని మళ్ళా పడుకోవచ్చు. చేతిలో పుస్తకాన్ని బ్యాగ్‌లో పడేసింది. తలుపుదాకా వెళ్ళి తల్లికి ఫోన్ చేసింది రైలు బయల్దేరినట్లుగా.

బాబాయ్, పిన్నీ, నిమ్మీ గుర్తుకు వచ్చారు. మగపిల్లవాడి తరువాత చాలా సంవత్సరాలకు పుట్టిన ఆడపిల్ల అవ్వటంతో నిర్మల అతి గారాబంగా పెరిగినా చదువులో ఎప్పుడూ ప్రథమంలోనే వుండేది. మంచీ మర్యాద నేర్చుకున్నది. చాలా సరదాగా వుంటుంది. దానితో కూర్చుంటే టైమే తెలియదు. దానికి పెళ్ళవుతున్నదంటే ఇక దూరం వెళ్ళిపోతుంది గదా అనుకుంటూ తను ఎంతగానో బాధపడింది. అదీ బాధపడినమాట వాస్తవమే గాని, మూడుముళ్ళూ పడిన మరుక్షణంనుంచి అందరినీ మరిచిపోయి అతడిని క్షణం వదలకుండా అతుక్కుపోయి – ఏం మాట్లాడుతున్నదో తెలియదుగాని– గలగలా వాగుతునే వున్నది. అతడూ బాగున్నాడు. సరదాగా దానితో సమానంగా మాటలు చెబుతున్నాడు.

ఆలోచనల నడుమ ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు.

పెద్దగా చప్పట్లు వినబడటంతో మెళుకువ వచ్చి నిండా కప్పుకున్న దుప్పటిని తీసి చూసింది. ముగ్గురు హిజ్రాలు ఎదురుగా కూర్చున్న కుర్రవాళ్ళ బుగ్గలమీద పొడుస్తు వెకిలిగా ఏదో అంటున్నారు. వాళ్ళూ వాళ్ళతో నవ్వులు కలిపి కొంటె మాటలు మాట్లాడుతున్నారు. వాళ్ళనూ, వాళ్ళ చేష్టలనూ చూడలేక మరల దుప్పటి బిగించేసింది అపరంజి. ఈ రైళ్ళలో ఇదో గొడవ.

మళ్ళా ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. ఉన్నట్లుండి మెళుకువ రావటంతో టైం చూచుకున్నది. ఎనిమిది దాటి పావుగంటయింది. రైలు వేగం తగ్గటంతో బయటకు చూచింది. సామర్లకోట స్టేషన్ వస్తోంది. లేచి వాష్‌బేసిన్ దగ్గరకు వెళ్ళింది చేతులు

కడుక్కురావటానికి. టిఫెన్ తినేస్తే మళ్ళా పడుకోవచ్చు. ఫోన్ చేసింది తల్లికి. టిఫెన్ తినబోతున్నాను అంటూ. ఆమెకు గంటగంటకూ ఫోన్ చేయకపోతే ఒంటరిగా కూతురు ఎలా వెళుతున్నదోనని మహా కంగారు పడిపోతుంది.

ఆమె అటు వెళ్ళగానే సెల్‌లో తను తీసిన అపరంజి ఫొటోను మిగతా ఇద్దరికీ చూపించసాగాడు అక్కడ కిటికీ పక్కగా కూర్చున్న అతడు. "ఏం ఫిగర్రా!... మనం ఓ పట్టుపట్టామంటే ముంబయ్‌లో లక్ష కురిపించవచ్చు... లేపేద్దామా?" అన్నాడు హుషారుగా.

"రిస్క్‌లో పడతామేమో!" మరొకడు నసుగుతున్నట్లుగా అన్నాడు.

"మనం చేస్తున్నవే రిస్క్‌తో కూడిన పనులు... దాన్ని గురించి భయపడటం దేనికి?" నిర్లక్ష్యంగా అతడు అంటుంటే మూడోవాడు ఒక్కక్షణం కూడా ఆలోచించలేదు. "రెడీ!" అన్నాడు బొటనవ్రేలు పైకెత్తి చూపుతూ.

అపరంజి రావటంతో అందరూ మౌనం దాల్చారు.

ఆమె టిఫెన్‌డబ్బా తీస్తుండటంతో, "మన భోజనం కూడా సామర్లకోటలోనే గదా ఇస్తానన్నది!... పదండి చేతులు కడుక్కు వద్దాం!" అంటూ లేచారు ముగ్గురూ.

వాళ్ళు లేస్తూనే ఉన్నారు పాంట్రీకారు మనిషి భోజనం ప్లేట్లు తీసుకు వచ్చాడు.

"ఇక్కడ మూడా?"

"అవును... ఎస్ఎయిట్... ఎస్ నైన్‌లో కూడా ఇవ్వాలి!"

"ఇస్తానండి!"

వాళ్ళు వాష్ బేసిన్ దగ్గర చేతులు కడుక్కు వచ్చి కూర్చొని ప్లేట్లు చేతిలోకి తీసుకుంటున్న సమయంలో వాళ్ళ దగ్గరకు ఓ అమ్మాయి వచ్చింది.

"మా తమ్ముడు సికింద్రాబాద్‌నుంచి ఫోన్ చేశాడండి... నన్ను వాడి గదికి వచ్చి ఉండమంటున్నాడు... నాకు తోడుగా వుంటానన్నాడు... హైదరాబాద్‌లో

ఉద్యోగం దొరికితే సరే, లేదంటే బొంబాయ్ వెళ్ళాల్సివస్తే నాతో వస్తానన్నాడు... సరే అన్నాను!” అన్నది తలవంచుకొని.

మనిషి ముదురాకుపచ్చ చీరలో వున్నది. చెవులకు జూకాలు. కాస్తంత రంగు తక్కువే అనిపించినా చూడటానికి చక్కగా వున్నది. బిగించి జడవేసుకున్న ఆమె తీరు చూస్తుంటే ఇంకా నేటి షోకులకు అలవాటు పడినట్లుగా కనబడటం లేదు.

“అలాగే... నీ ఇష్టం... అయినా నీకు తోడు ఇంకా నలుగురు ఆడవాళ్ళు వస్తున్నారు కదా... భయమేమున్నది...” అన్నాడు చిరునవ్వుతో కిటికీ పక్కన కూర్చున్న అతను.

ఆ అమ్మాయి తృప్తిగా ఒకసారి అతడి వంక చూచి వెళ్ళిపోయింది.

అపరంజి టిఫెన్ తిని డబ్బాతీసుకొని వాష్ బేసిన్ దగ్గరకు వెళ్ళింది.

“అదేమిటి? మధ్యలో ఆ వెధవెందుకు... ఇది కాస్తా మన చేయి జారిపోయిందంటే వస్తయ్యనుకున్న డబ్బులుకూడా పోతయ్!” అన్నాడు రెండోవాడు నసుగుతున్నట్లుగా.

“వాడిబొంద... తమ్ముడంటే ఎవడో కుర్రముండాకొడుకయి వుంటాడు... ఆమాత్రం రస్సా ఇవ్వలేమా వాడికి!” అంటూనే సెల్ ఆన్‌చేసి అపరంజి ఫొటోను స్క్రీన్‌మీద చూడసాగాడు.

“మనం పకడ్బందీగా ప్లాన్ వేసి లేపేయాలిరా... వదిలిపెట్టగూడదు... ఈ ట్రిప్పులో తలా పాతికవేలన్నా మిగలాలి!” అన్నాడు అందులో ఒకడు.

“చూద్దాం!”

“చూద్దాం కాదు చేద్దాం అను!”

“ఓకే!” అతడు పకపకా నవ్వాడు. అతడి మీదకు వంగి మిగతా ఇద్దరూ నోళ్ళు తెరుచుకొని ఆ సెల్‌లోని అపరంజి ఫొటో వంకే చూస్తున్నారు.

“సినిమాస్టార్‌లా చాలా బాగున్నదిరా... మేడమ్ చూసిందంటే వదిలిపెట్టదు...

ఎంతన్నా ముందుకు దూకేస్తుంది!”

“సికింద్రాబాద్ వెళ్ళగానే ఫొటోను నెట్‌లో మేడమ్‌కు పంపించాలి!” అన్నాడు కిటికీ పక్కన కూర్చున్న అతను. అతడే ఆ గ్యాంగ్ మొత్తానికి నాయకుడు. పేరు శంకర్.

సరిగ్గా ఆ సమయంలో వాష్‌బేసిన దగ్గర చేయి కడుక్కుంటున్న అపరంజి పక్కన వచ్చి అంతకు ముందు తన ముందు సీట్లో కూర్చున్నవాళ్ళతో మాట్లాడి వెళ్ళిన ఆకుపచ్చ చీర అమ్మాయి నిలబడింది చేతులు కడుక్కునేందుకు.

ఆ అమ్మాయి బెర్త్ పక్కబోగీలో వున్నది. అక్కడ అప్పటికే వాష్‌బేసిన్ దగ్గర చాలామంది వుండటంతో రెస్టిల్ దాటి ఇటుపక్కకు వచ్చింది.

వెంటనే గుర్తించింది అపరంజి. ఆ అమ్మాయినడిగితే తన ఎదురుగ్గా కూర్చున్న వెధవల చరిత్ర ఏమిటో కొంతయినా తెలుస్తుంది అనుకుంటూ, “మీరూ సికింద్రాబాదేనా వెళుతున్నది?” అన్నది తలెత్తి చొరవగా.

“అవునండి!”

“ఉద్యోగం కోసమా?”

కొద్దిక్షణాలపాటు మాట్లాడలేకపోయింది. “మీకెలా తెలుసు... మిమ్మల్నీ శంకరే తీసుకువస్తున్నాడా?” అన్నది కనురెప్పలు రెపరెపలాడిస్తూ.

ఆ మాటతీరు చూస్తే కాస్తంత నవ్వు వచ్చింది. అంతేగాకుండా ఆ అమ్మాయి చాలా అమాయకురాల్లా కనబడింది.

“మీ శంకర్ ఎవరో నాకు తెలియదుగాని, ఇందాక నా బర్త్ ఎదురుగా కూర్చున్న వాళ్ళతో మీరు మాట్లాడుతుంటే నాకు అనిపించింది మీరు ఉద్యోగ ప్రయత్నంలో హైదరాబాద్ వెళుతున్నారని!... ఏం చదివారు?”

“ఇంటరు తప్పానండి... ఎంత చదివినా నాకు చదువు వచ్చి చావటం లేదండి...

అందుకే తెలిసిన వాళ్ళ సలహాతో అక్కడ ఉద్యోగం దొరుకుతుందేమోనని బయల్దేరాను... ఈలోగా నా అదృష్టంకొద్దీ శంకర్ వచ్చి సాయం చేస్తానన్నాడు... ఇప్పుడు మగపిల్లలంతా ఉద్యోగం చేసే ఆడపిల్లల్నే అడుగుతున్నారు కదండీ!" అన్నది దీర్ఘం తీస్తూ. ఆపైన ఆమాట అంటున్నప్పుడు కాస్తంత ముఖం ఎర్రబడింది.

"శంకర్ నీకు బాగా తెలుసా?"

"లేదండి... మా బస్తీలో ఒకామె పరిచయం చేసి నన్ను అప్పగించిందండి... మీ ఎదురు బెర్త్‌లో కిటికీ పక్కగా కూర్చున్నాడే అతడే శంకరంటే... చాలా మంచివాడండి... హైదరాబాద్‌లో గాని, ముంబయ్‌లోగాని ఎట్లాగైనా సరే ఉద్యోగం ఇప్పిస్తానని మమ్మల్నందరినీ తీసుకువస్తున్నాడు!... ఆయనకు అక్కడ చాలామంది తెలుసట... అందరిదగ్గరా పాతికవేల దాకా తీసుకుంటాడు ఉద్యోగమిప్పించినందుకు... నా దగ్గరే ఏమీ తీసుకోలేదు... మీరు అసలే బీదవాళ్ళు, మీరేమిస్తారులే అన్నాడు పాపం!" అన్నది తలతిప్పుతూ మాటమాటకీ నా బెర్త్ వైపుకు చూస్తూ.

"మీతో వచ్చే ఆడవాళ్ళుకూడా అందుకోసమేనా వస్తున్నది?"

"అనుకుంటానండి... కాని వాళ్ళ వేషాలు చూస్తే నాకు అసహ్యమేస్తున్నది!" అన్నది అమాయకంగా ముఖం పెట్టి ఆ అమ్మాయి.

అపరంజి ఆ అమ్మాయినే చూస్తున్నది. చూస్తే ఆ శంకర్‌ది పెద్ద గ్యాంగ్‌లాగానే వున్నది. ముఖ్యంగా అప్పుడప్పుడూ వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చి మాట్లాడి వెళుతున్న ఆడవాళ్ళ తీరు చూస్తుంటే భయంకరమైన ఆలోచనలు ఆమెను చుట్టుముట్టసాగినయ్.

"మీ పేరేంటి?"

"నా పేరు వసంతలక్ష్మి అండి... మాది శ్రీకాకుళం అండి!" అన్నది కళ్ళను గుండ్రంగా తిప్పుతూ.

"నీతోపాటు మీ పెద్దవాళ్ళను కూడా తీసుకురావాల్సింది!"

సరిగ్గా అప్పుడే శంకర్ అనబడే అతడు భోజనంచేసి తన సీటు దగ్గరనుంచి

వాష్‌బేసిన్ వైపుకు చేతులు కడుక్కోవటానికి వస్తుండటంతో అపరంజి మాటలాపి వెనక్కు తిరిగి నాలుగు అడుగులు వేసింది.

అతడు వస్తూనే వాష్‌బేసిన్ దగ్గరున్న వసంతలక్ష్మితో, "ఎవరామె... ఏమిటీ ఆమెతో మాట్లాడుతున్నావ్... నేను ముందే చెప్పానుగదా... రైల్లో కొత్తవాళ్ళతో మాటలు పెట్టుకోవద్దని... రకరకాల మోసగత్తెలుంటారు... అయినా నీ బోగీలో నువ్వు వుండక ఇక్కడకెందుకు వచ్చావ్...!" అతడు చికాగ్గా అరుస్తున్నట్లే అన్నాడు.

అపరంజి ముందుకు వెళుతున్నదల్లా కొద్దిక్షణాలు అక్కడే ఆగిపోయింది.

"అక్కడ వాష్‌బేసిన్ దగ్గర ఖాళీ లేకపోతేను..." నసుగుతున్నట్లుగా అంటున్నది ఆ అమ్మాయి.

అపరంజి విసురుగా తన సీటు దగ్గరకు వచ్చేసింది.

'నో... ఇదేదో పెద్ద గ్యాంగ్‌లాగా వున్నది... వీళ్ళంతా కలిసి ఆ అమ్మాయిని ఏదో మోసం చేయబోతున్నారు...' తన సీటుమీద కూర్చుని కడిగి తెచ్చిన స్టీలు డబ్బాను తువ్వాలపెట్టి తుడుస్తూ తలెత్తి ఎదురు బెర్త్ మీద కూర్చున్న వాళ్ళ వంకచూచింది. అప్పటిదాకా అపరంజి వంకే చూస్తున్న వాళ్ళిద్దరూ చటుక్కున తలలువంచుకున్నారు.

చికాగ్గా చేతిలోని డబ్బాను బ్యాగ్‌లో పడేసి, సీటు కింద పెట్టేసింది సంచీని. మళ్ళా బెర్త్‌మీద దుప్పటి పరిచి తలవేపు దిండు పడేసింది.

"నాకు నిద్రవస్తున్నది... లైటార్పుతున్నాను!" అంటూనే వాళ్ళ సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండానే లైటు ఆర్పేసి, బెర్త్‌మీద పడుకుంటూ, దుప్పటి కప్పేసుకున్నది, వాళ్ళకు ఇంకా తనవంకే చూసే అవకాశమివ్వకుండా.

మిగతా ఇద్దరు కూడా లేచి చేతులు కడుక్కోవటానికి వాష్‌బేసిన్ దగ్గరకు వెళ్ళారు.

* * *

అపరంజి కళ్ళుమూసుకు పడుకున్నా నిద్రపట్టలేదు. ఎదురుబెర్త్‌మీద కూర్చున్న వాళ్ళ గురించే ఆలోచిస్తోంది. వాళ్ళతో పాటే ప్రయాణిస్తున్న ఆడవాళ్ళగురించి ఆలోచిస్తున్నది. అమాయకురాల్లా అనిపిస్తున్న పచ్చచీర అమ్మాయి వసంతలక్ష్మి గురించి ఆలోచిస్తున్నది.

నిజంగా ఉద్యోగాలు ఇప్పించటానికే ఆ ఆడవాళ్ళందరినీ వీళ్ళు తీసుకువెళు తున్నారా? అయినా వాళ్ళ మొహాలు చూస్తుంటే ఉద్యోగాలు చేసే మొహాల్లా కనబడటంలేదు.

అప్పటికి అపరంజి దుప్పటి బిగించుకు పడుకొని గంటకు పైగా అయింది. ఎన్నో పిచ్చిపిచ్చి ఊహలు. భయంకరమైన ఆలోచనలు... కాస్త ఇబ్బందిగానే పడుకున్నది బిగుసుకుపోయి.

“ఎక్కడ పెడదాంరా ముహూర్తం దీనికి?” చిన్నగా గుసగుసగా మాటలు వినబడ్డయి.

వాళ్ళ మాటలు అర్థంకాకపోయినా ఎలర్ట్ అయి చెవులు రిక్కించుకొని మరీ వినటానికి ప్రయత్నిస్తున్నది.

“చూద్దాం... చార్ట్‌లో చూశాను నాంపల్లిలో దిగుతుంది... పేరుగూడా బాగుంది– అపరంజిట! తెల్లవారేలోగా బలవంతంగానైనా నోరుమూసి ఏదైనా స్టేషన్‌లో దింపేయటమే... విజయవాడలో అయితే జనం గోలలో ఎవరికీ పట్టదు... రాజుని టాక్సీ తీసుకొని రెడీగా బయట వుండమని చెబుతాను... రెండు పీకైనా సరే మీ ఇద్దరూ దాన్ని తీసుకొని సరాసరి ముంబాయ్ వెళ్ళి మన అడ్డాలో పడేయండి... పిచ్చిపిచ్చిగా గోలచేస్తే కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసి నోట్లో గుడ్డలు కుక్కేయటమే... నేను మనతో వచ్చిన వాళ్ళల్లో ఇద్దరిని హైదరాబాద్‌లో బాస్‌కు అప్పజెప్పి వాళ్ళ బదులు ఇంకో ఇద్దర్ని తీసుకొని రేపు రాత్రికి బయల్దేరతాను బస్సులో... నేను వచ్చింతరువాత దీని సంగతి చూద్దాం!” చాలా చిన్నగా అంటున్నాడు శంకర్.

ఆమాటలు వింటూనే బిగుసుకుపోయింది అపరంజి!

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Manasanta+Maniddarame

* * *